

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

องค์การอาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีจุดเริ่มต้นนับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2504 โดยประเทศไทย มาเลเซียและฟิลิปปินส์ได้ร่วมกันจัดตั้ง สมาคมอาสาขึ้นเพื่อการร่วมมือกันทาง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม แต่ดำเนินการได้เพียง 2 ปี ก็ต้องหยุดชะงักลง เนื่องจากความผกผันทางการเมืองระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซีย จนเมื่อทั้งสองฟื้นฟูสัมพันธภาพระหว่างกัน จึงได้มีการแสวงหาลู่ทางจัดตั้งองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจขึ้นในภูมิภาค “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” และถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยสมัยรัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร โดยมีการลงนาม “ปฏิญญากรุงเทพ” ที่พระราชวังสราญรมย์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 ซึ่งลงนามโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกก่อตั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ อาคัม มาลิกแห่งอินโดนีเซีย, นาร์ซิโซ รามอสแห่งฟิลิปปินส์, อับดุล ราซัคแห่งมาเลเซีย, เอส. ราซารัตนัมแห่งสิงคโปร์และถนัด คอมันตร์แห่งไทย ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นบิดาผู้ก่อตั้งองค์กร ความประสงค์ของการจัดตั้งอาเซียนขึ้นมาจากความต้องการสภาพแวดล้อมภายนอกเพื่อที่ผู้ปกครองของประเทศสมาชิก จะสามารถมุ่งความสนใจไปที่การสร้างประเทศ ความกังวลต่อการแพร่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์ร่วมกัน ความศรัทธาหรือความเชื่อดีต่อมหาอำนาจภายนอกที่เสื่อมถอยลงในช่วง พ.ศ. 2500 รวมไปถึงการเร่งรัดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในภูมิภาคโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างกันส่งเสริมพื้นฐานและเสถียรภาพในภูมิภาคโดยยึดหลักยุติธรรมและกฎเกณฑ์ของกฎบัตรสหประชาชาติส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านต่าง ๆ ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์และการบริหารช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปแบบของการฝึกรอบรรม วิจัย ในด้านการศึกษา วิชาชีพ เทคนิคและการบริหารร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การขยายการค้า การศึกษา ปัญหาการค้าโลกทัศน์ระหว่างประเทศ การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก การขนส่งและคมนาคม และการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนส่งเสริมการศึกษาของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รักษาความร่วมมือที่ใกล้ชิดและเป็นประโยชน์กับองค์การระหว่างประเทศและภูมิภาคที่มีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน และหาแนวทางร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างกันมากขึ้น อาเซียนตระหนักดีว่า ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญในการรักษาสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงของภูมิภาค

ที่มุ่งเน้นจะขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การจัดตั้งอาเซียนมีวัตถุประสงค์แตกต่างจากสหภาพยุโรป เพราะกลุ่มอาเซียนถูกสร้างขึ้นเพื่อสนับสนุนความเป็นชาตินิยม ในปี พ.ศ. 2519 ปลายปีวีกินีได้รับสถานะผู้สังเกตการณ์และตลอดช่วง พ.ศ. 2510 กลุ่มประเทศสมาชิกได้มีการจัดตั้งโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างจริงจัง หลังจากผลของการประชุมที่จังหวัดบาหลี ในปี พ.ศ. 2519 แต่ว่าความร่วมมือดังกล่าวได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างหนักในช่วง พ.ศ. 2520 ก่อนจะได้รับ การฟื้นฟูเมื่อปี พ.ศ. 2534 เนื่องจากไทยเสนอให้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีขึ้น ต่อมา ประเทศบรูไน คารุซาลาม ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกเป็นประเทศที่หก เมื่อวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2527 ซึ่งห่างจาก วันที่บรูไนประกาศเอกราชเมื่อวันที่ 1 มกราคม เพียงสัปดาห์เดียว (กรมประชาสัมพันธ์. 2557 : 17)

ต่อมา เวียดนามเข้าร่วมเป็นสมาชิกประเทศที่ 7 ในวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2538 ไม่นาน หลังจากนั้น ลาวและพม่าได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกประเทศที่ 8 และ 9 ตามลำดับ ในวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 ส่วนกัมพูชาที่มีความประสงค์ที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิก แต่ถูกเลื่อนออกไปจากปัญหา ความขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศ จนกระทั่งในวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2542 กัมพูชาได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกประเทศ ที่ 10 หลังจากรัฐบาลกัมพูชามีความมั่นคงแล้ว ในช่วง พ.ศ. 2530 สมาชิกอาเซียนได้มีประสบการณ์ทั้งในด้านการมีประเทศสมาชิกเพิ่มมากขึ้น รวมไปถึงความพยายามในการรวบรวมกลุ่มประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวไปอีกขั้นหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2533 มาเลเซีย ได้เสนอให้มีการร่วมมือทางเขตเศรษฐกิจเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประกอบด้วยประเทศกลุ่มสมาชิกอาเซียน สาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ โดยมีเจตนาเพื่อถ่วงดุลอิทธิพลของ สหรัฐอเมริกาซึ่งเพิ่มพูนมากขึ้นในความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (APEC) และภูมิภาค เอเชียโดยรวม แต่ข้อเสนอดังกล่าวถูกยกเลิกไป เพราะได้รับการคัดค้านอย่างหนักจากญี่ปุ่นและ สหรัฐอเมริกา แม้ว่าจะประสบความล้มเหลวในด้านดังกล่าว แต่กลุ่มสมาชิกก็ยังสามารถ ดำเนินการในการรวมกลุ่มประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวกันต่อไปได้ ใน พ.ศ. 2535 มีการลงนามใช้ แผนอัตราภาษีศุลกากรพิเศษที่เท่ากัน (Common Effective Preferential Tariff) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในฐานะที่เป็นฐานการผลิตที่สำคัญเพื่อป้อน สินค้าสู่ตลาดโลก โดยอาศัยการเปิดเสรี ด้านการค้าและการลคภาณีย และอุปสรรคข้อกีดขวางทางการค้าที่มีใช้ภายใน รวมทั้งการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภาษีศุลกากรเพื่อเอื้ออำนวยต่อการค้าเสรี โดยกฎหมายดังกล่าวเป็นโครงร่างสำหรับเขตการค้าเสรีอาเซียน หลังจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน ในเอเชีย ในปี พ.ศ. 2540 ข้อเสนอของมาเลเซียถูกหยิบยกขึ้นมาอีกครั้งในจังหวัดเจียงใหม่หรือที่รู้จักกันว่า การริเริ่มเจียงใหม่ ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มระหว่างกลุ่มสมาคมอาเซียนและประเทศใน เอเชียอีกสามประเทศ คือ จีน ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้

นอกเหนือจากความร่วมมือช่วยเหลือพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกแล้ว อาเซียน ยังมีวัตถุประสงค์ในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค ในวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2538 มีการลงนามสนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ สนธิสัญญานับดังกล่าวเริ่มมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นการห้ามอาวุธนิวเคลียร์ทุกประเภทในภูมิภาค หลังจาก ปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่สอง (Bali Concord II) ในปี พ.ศ. 2546 กลุ่มประเทศอาเซียน ได้ลงนามในความตกลงว่าด้วยทฤษฎีสันติภาพประชาธิปไตย ซึ่งหมายความว่า ประเทศสมาชิกทุกประเทศมีความเชื่อว่ากระบวนการตามหลักการประชาธิปไตยจะทำให้เกิดสันติภาพและ เสถียรภาพในภูมิภาค นอกจากนี้ ประเทศอื่นที่มีได้ปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยในปัจจุบัน ต่างก็เห็นว่าระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ควรใฝ่หา ผู้นำ ของประเทศสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มหาเธร์ โมฮัมหมัดแห่งมาเลเซีย ตระหนักถึงความจำเป็น ในการรวมกลุ่มประเทศกันอย่างจริงจัง โดยเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2540 อาเซียนได้เริ่มตั้งก่อตั้งองค์การ หลายแห่งในความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าว อาเซียนบวกสามเป็นองค์การแรกที่ถูกก่อตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระชับความสัมพันธ์กับจีน ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ตามด้วยการประชุม เอเชียตะวันออก ซึ่งมีอีกสามประเทศที่เข้าร่วมด้วย คือ อินเดีย ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ กลุ่ม ดังกล่าวมีแผนการที่เป็นรากฐานของประชาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกในอนาคต ซึ่งร่างขึ้นตามอย่างของ ประชาคมยุโรปซึ่งปัจจุบันสิ้นสภาพไปแล้ว หลังจากนั้น ได้มีการจัดตั้งกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิอาเซียน ขึ้น เพื่อศึกษาผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบของนโยบายดังกล่าว รวมไปถึงความเป็นไปได้ ในการร่างกฎบัตรอาเซียนในอนาคต ในปี พ.ศ. 2549 กลุ่มอาเซียนได้รับสถานะภาพผู้สังเกตการณ์ สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ซึ่งกลุ่มอาเซียนได้มอบสถานะภาพ “หุ้นส่วนการอภิปราย” ให้แก่ สหประชาชาติเป็นการตอบแทน นอกเหนือจากนั้น ในวันที่ 23 กรกฎาคมปีนั้นเอง โจเซ รามูส ออร์ตา นายกรัฐมนตรีแห่งติมอร์ตะวันออก ได้ลงนามในความต้องการในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ กลุ่มอาเซียนอย่างเป็นทางการและคาดหวังว่าการได้รับสถานะภาพผู้สังเกตการณ์เป็นเวลาห้าปีก่อน ที่จะได้รับสถานะภาพเป็นประเทศสมาชิกอย่างสมบูรณ์

ในปี พ.ศ. 2550 กลุ่มอาเซียนได้เฉลิมฉลองในวาระครบรอบ 40 ปีการก่อตั้งกลุ่มอาเซียน และครบรอบ 30 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2550 กลุ่มอาเซียนตั้งเป้าที่จะบรรลุข้อตกลงการค้าเสรีทุกฉบับกับจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ภายในปี พ.ศ. 2556 ไปพร้อมกับการก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภายในปี พ.ศ. 2558 ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนได้ลงนามในกฎบัตร อาเซียน ซึ่งเป็นกฎข้อบังคับในการดูแลความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน และ

ยกระดับกลุ่มอาเซียนให้เป็นองค์การระหว่างประเทศอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2553 นับเป็นเขตการค้าเสรีที่มีประชากรมากที่สุดในโลกและมีมูลค่าจีดีพีคิดเป็นอันดับที่ 3 ของโลก ต่อมาในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 มีการลงนามความตกลงการค้าเสรีระหว่างภูมิภาคอาเซียน 10 ประเทศ กับนิวซีแลนด์และออสเตรเลีย มีการประเมินว่าความตกลงการค้าเสรีนี้จะเพิ่มจีดีพีใน 12 ประเทศขึ้นมากกว่า 48 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ระหว่าง พ.ศ. 2543-2563 (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. 2555 : 25)

อาเซียน มีเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี 2558 (ค.ศ. 2015) โดยมีวิสัยทัศน์ร่วมของผู้นำอาเซียน คือ การสร้างประชาคมอาเซียนที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง มีกฎเกณฑ์กติกาที่ชัดเจน และมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง ทั้งนี้ เพื่อสร้างประชาคมที่มีความแข็งแกร่ง สามารถสร้างโอกาสและรับมือสิ่งท้าทายทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และภัยคุกคามรูปแบบใหม่ เพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศทุกด้าน โดยให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี สามารถประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้สะดวกมากขึ้น และประชาชนในอาเซียนมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นอกจากนี้ ยังมีการเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันภายในอาเซียน ใน 3 มิติ คือ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านกฎระเบียบ และความเชื่อมโยงระหว่างประชาชน การเป็นประชาคมอาเซียน คือ การทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” ที่มีความแข็งแกร่งและมีภูมิทัศน์ที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพความอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 3 เสาหลัก (Pillar) คือ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมวัฒนธรรมอาเซียน ซึ่งทั้งภาครัฐและภาคเอกชน และประชาชนของประเทศอาเซียนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมทั้ง 3 เสาหลัก (กระทรวงแรงงาน. 2557 : 17)

จากบริบทดังกล่าวในข้างต้น ประเทศไทยก็เป็นส่วนหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่จะหลอมรวมเป็นหนึ่งในเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน ไทยจึงต้องเตรียมความพร้อมและสร้างการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ทั้งสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และที่สำคัญยิ่ง ภายใต้อันหนึ่งอันเดียวกัน ของการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองกับ คู่ค้า และเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจระดับโลก รวมถึงมีการยกเว้นภาษีสินค้าบางชนิดให้กับประเทศสมาชิก ส่งเสริมให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง มั่นคง ประชาชนอยู่ดีกินดี ประเทศไทยเสมือนเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจภาคเศรษฐกิจภูมิภาคของอาเซียนทั้งภาคอุตสาหกรรม การค้า การกระจายสินค้า การผลิต การบริโภค การบริการ การขนส่ง การท่องเที่ยว ฯลฯ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างการเจริญเติบโต

ทางด้านเศรษฐกิจมหภาคและจุลภาคให้แก่ภาครัฐอย่างความมั่นคง เพราะถือได้ว่าเป็นโอกาสอันดีที่ไทยได้รับผลจากการรวมกลุ่มกันของอาเซียนดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคท้องถิ่นที่เป็นเหมือนหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนให้เกิดกระบวนการพัฒนาและการสร้างรากฐานที่เข้มแข็งในด้านเศรษฐกิจ การเตรียมคนให้พร้อมจึงเป็นกลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์วาระแห่งชาติที่สำคัญประการหนึ่งของไทยในการผลักดันเสริมสร้างศักยภาพให้แก่พลเมือง ประชาชนให้เพิ่มสูงขึ้นทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8-11 ได้เน้นถึงการพัฒนาคมน ให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืน และสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อันเป็นบ่อเกิดทำให้เศรษฐกิจและสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ตามไปด้วย การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ยังเป็นการนำศักยภาพของแต่ละบุคคลมาใช้ในการปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด และสร้างให้แต่ละบุคคลเกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์กร ตลอดจนเกิดความตระหนักในคุณค่าของตนเอง เพื่อร่วมงานและองค์กร การพัฒนาคมนมีหลายช่องทางหรือหลากหลายกลยุทธ์ แต่กลยุทธ์เร่งด่วนและมีความเหมาะสมตามสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนได้อย่างทันท่วงที คือ “การสร้างภาวะความเป็นผู้นำ (Leadership)” แก่ผู้นำในระดับท้องถิ่นเพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถที่จะนำพาองค์กรชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ ให้รอดพ้นจากวิกฤตการณ์ต่าง ๆ แล้วนำไปสู่เป้าหมายความสำเร็จทั้งแผนยุทธศาสตร์ของชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมถึงนโยบายของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ-ผล เป็นต้น ซึ่งในยุคเศรษฐกิจสารสนเทศนี้ องค์กรหรือประเทศชาติจะประสบความสำเร็จได้ก็ต้องพึ่งพาผู้นำที่มีทักษะ ศักยภาพที่สูงทั้งในด้านองค์ความรู้ สถิติปัญญา วิทยาศาสตร์ คิดใหม่ ทำใหม่ มีนวัตกรรมใหม่ ๆ มีคุณธรรมจริยธรรม ธรรมาภิบาลและอื่น ๆ ตามทักษะการเอื้ออำนวยความสะดวก (Facilitation Skills) อยู่ในระดับสูง

ความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาผู้นำระดับท้องถิ่นไว้หลายประการด้วยกัน คือ ประการที่ 1 ประเทศไทยได้รับอิทธิพลผลกระทบจากบริบทการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก อาทิ การปฏิวัติโลกด้วยคลื่นสามลูกของอัลวิน ทอฟเลอร์ กระแสโลกาภิวัตน์ การจัดระเบียบโลกใหม่ ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและการจัดตั้งองค์กรระหว่างประเทศ อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอกต่าง ๆ เหล่านี้ได้เป็นปัจจัยตัวแปรที่ส่งผลให้ไทยต้องมีการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงประเทศให้เข้ากับสถานการณ์และรองรับเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ เข้ามาปฏิบัติประยุกต์ใช้ในสังคมไทยเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่นถือได้ว่าเป็นกลุ่มสังคมที่มีความเปราะบางอย่างมากและจะมีความสลับซับซ้อนที่เพิ่มสูงขึ้นทั้งด้านสังคมวัฒนธรรม อีกทั้งวิถีการดำรงชีวิตของชุมชนที่เคยเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายก็ต้องเผชิญกับวิถีแห่งความรุนแรง การแข่งขันที่สูงและการแข่งขันชิงทรัพยากรของคนทั้งภายในและนอกประเทศ เป็นต้น ประการที่ 2

การเปิดประเทศตามระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ซึ่งประเทศไทยถือได้ว่ามีระบบเศรษฐกิจการค้าภาคเกษตรกรรมเป็นอันดับต้น ๆ ของโลกและของภูมิภาค โดยเฉพาะเมื่อมีการเปิดประตูสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน บทบาทของภาคธุรกิจชุมชนหรือเศรษฐกิจศาสตร์ชุมชน ท้องถิ่นจะเป็นตัวแสดงหลักในเวทีการค้า การลงทุน การบริการ การขนส่งระหว่างประเทศ และการสร้างงานสร้างรายได้ สร้างอาชีพให้แก่คนในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น ประการที่ 3 เพื่อสร้างเสริมศักยภาพ ทักษะภาวะความเป็นผู้นำให้แก่ผู้นำในระดับท้องถิ่นให้สูงขึ้น เพราะภายใต้การบริหารราชการแผ่นดินของไทยตามระบอบประชาธิปไตยที่มีการกระจายอำนาจไปสู่ภาคท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่นจึงมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการท้องถิ่นของตนเองได้อย่างเต็มที่ในการกำหนดนโยบายและการจัดการท้องถิ่น ประการที่ 4 มิติการพัฒนาของประเทศต้องมาจากรากฐานในท้องถิ่น โดยสถานการณ์เช่นนี้สังคมไทยต้องให้ความสำคัญและดึงเห็นความจำเป็นในระดับชุมชน ท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น เพราะภาคท้องถิ่นจะเผชิญกับปัญหาและสถานการณ์ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและอื่น ๆ ดังคำกล่าวของเจมส์ เอ. ยอร์ก นักทฤษฎี Chaos ที่อธิบายถึงลักษณะพฤติกรรมของระบบพลวัตการเปลี่ยนแปลงของสังคมไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไปว่า “เค็ดคอกหญ้าสะท้อนถึงดวงดาว” ซึ่งหมายถึงถ้ารากหญ้าอย่างชุมชน ท้องถิ่น ไม่เกิดความเข้มแข็ง ไม่มีความเจริญเติบโต สังคมมหภาคก็จะไม่เข้มแข็งและไม่เจริญเติบโตไปด้วย (ยุค ศรีอาริยะ, 2553 : 113)

ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาและความสำคัญที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการพัฒนาคนหรือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับกับการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยการศึกษาวิจัยภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตพื้นที่ในเขตจังหวัดกระเปียงเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว ประกอบไปด้วย 3 จังหวัด คือ จังหวัดหนองคายของไทยที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงเวียงจันทน์ของ สปป. ลาว จังหวัดมุกดาหารของไทยที่เชื่อมต่อระหว่างแขวงสะหวันนะเขตของสปป.ลาว และจังหวัดนครพนม ที่เชื่อมต่อระหว่างแขวงคำม่วนของ สปป. ลาว ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวนี้ เปรียบเสมือนเมืองหน้าด่านของไทยทางเศรษฐศาสตร์ ทั้งทางบกและทางน้ำ อีกทั้งยังเป็นเส้นทางการขนส่งสินค้า การบริการ โลจิสติกส์ที่สำคัญในด้านเศรษฐกิจการค้าในภูมิภาค ซึ่งทั้งสามจังหวัดนี้ล้วนแต่เป็นเส้นทางสายเศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ ในระดับภูมิภาคและนอกภูมิภาค เช่น จังหวัดหนองคาย-เมืองหลวงเวียงจันทน์ เส้นทางเศรษฐกิจ R3A เชื่อมโยงจีน-ลาว-ไทย-มุ่งสู่สิงคโปร์ (สิบสองปันนา) และยังเป็นเส้นทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงหรือจีเอ็มเอส (GMS) ที่ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) เริ่มต้นดำเนินการมาตั้งแต่ปี 2535 ภายใต้ยุทธศาสตร์หลัก 3 ด้าน ได้แก่ การเชื่อมโยง (Connectivity) ความสามารถในการแข่งขัน (Competitiveness) และชุมชน (Community) เพื่อให้เกิด การพัฒนาทั้งในด้าน

โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การเกษตร และ สิ่งแวดล้อม การอำนวยความสะดวกทางการค้า และการลงทุน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการท่องเที่ยว จังหวัดมุกดาหาร-แขวงสะหวันนะเขต เป็นเส้นทางเศรษฐกิจ R 9 ทางเส้นนี้ถือว่าเป็นหัวใจของโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง หรือที่เรียกกันเป็นภาษาอังกฤษว่า Greater Mekong Sub region (GMS) เป็นเส้นทางสายหลักที่ เชื่อมโยงพื้นที่ทางฝั่งตะวันตกจากทะเลอันดามันเข้ากับพื้นที่ทางฝั่งตะวันออกด้านทะเลจีนใต้ การเปิดเส้นทางสายนี้ทำให้เกิดการขยายตัวทางขนส่งสินค้า การลงทุนในโรงงานอุตสาหกรรม การเกษตร การบริการและการส่งเสริมการค้าการลงทุนตะวันออก-ตะวันตก มีเขตอุตสาหกรรมและ เขตลงทุนพิเศษเกิดขึ้นในลาวและเวียดนามเพื่อดึงเงินลงทุนจากต่างประเทศซึ่งมีผลทำให้ปริมาณ สินค้าและจำนวนนักท่องเที่ยวที่ผ่านเข้าออกทางด่านแห่งนี้เพิ่มขึ้นอย่างเห็น ได้ชัด อีกทั้งในพื้นที่ ดังกล่าวนี้สปป.ลาว ยังได้ส่งเสริมการปลูกพืชผักอินทรีย์ โดยต้องการให้แขวงสะหวันนะเขต เป็น ตลาดผักอินทรีย์ที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคอาเซียน จังหวัดนครพนม-แขวงคำม่วน ได้ตั้งเป็นเขตพื้นที่ เศรษฐกิจให้กลุ่มทุนนักธุรกิจในประเทศและต่างประเทศเข้ามาสัมปทานลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งก็ มีนักธุรกิจจากหลายประเทศให้ความสนใจ อาทิ เกาหลีใต้ และตรงจุดนี้จะเป็นเขตจำหน่ายสินค้า ปลอดภาษีที่ใหญ่ที่สุดและเป็นเส้นทางการค้าเส้นยุทธศาสตร์สำคัญ คือ ถนน R 12 ระหว่างแขวงคำ ม่วนไปเมืองยมราชผ่านด่านนาฝ้ายระยะทาง 148 กิโลเมตร และเข้าด่านจาลอถึงจังหวัดกวังบิง ประเทศเวียดนามรวมแล้วประมาณ 200 กิโลเมตร ซึ่งจะเชื่อมต่อการท่องเที่ยวและการขนส่งสู่อิน โคนจีนที่ใกล้ที่สุด คือ เข้าเวียดนามและไปสู่ทางตอนใต้ของจีน เป็นต้น (สำนักอาเซียน กรมเจรจา การค้าระหว่างประเทศ. 2557 : 12) ตลอดจนและยังเป็นโอกาสอันดีที่จะส่งเสริมและสนับสนุน นโยบายของภาครัฐ ที่เน้นให้ความสำคัญแก่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับการสร้างภาคท้องถิ่นให้ เข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองได้ สอดรับต่อการสนองพระราชดำริของในหลวงที่ต้องการพัฒนา สร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ นำพาชุมชน ท้องถิ่นให้เกิดความอยู่ดีมีสุขอย่างยั่งยืน ในท้ายสุด นี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยดังกล่าวนี้จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชน หน่วยงาน องค์กร ภาครัฐ ภาคเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นอย่างดี เสมือนเป็นแผนที่นำทางแสวงหา ขุมทรัพย์ทางปัญญาในการเพิ่มพูนองค์ความรู้ ทักษะ ประสพการณ์ ตลอดจนยังเป็นแนวทางใน การแก้ไขปัญหาและแบบแผนพื้นฐานในการพัฒนาสังคมประเทศชาติให้เจริญเข้มแข็งยั่งยืนสืบไป

คำถามการวิจัย

1. ระยะที่ 1 ภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว จากการสังเคราะห์ประกอบด้วยองค์ประกอบและตัวชี้วัดใดบ้าง
2. ระยะที่ 2 ภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว จากการวิเคราะห์ประกอบด้วยองค์ประกอบและตัวชี้วัดใดบ้าง
3. ระยะที่ 3 รูปแบบภาวะผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว มีลักษณะอย่างไร
4. ระยะที่ 4 รูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว ภายหลังจากประเมินเพื่อการยืนยันมีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว
2. เพื่อวิเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว
3. เพื่อสร้างรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว
4. เพื่อประเมินสำหรับการยืนยันรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่เป้าหมายในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดพื้นที่เก็บข้อมูลโดยเลือก จังหวัดในกลุ่มระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว 3 จังหวัด คือ จังหวัดหนองคาย มุกดาหาร และนครพนม โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ นอกจากนี้ยังได้ใช้รูปแบบการร่วมสังเกตการณ์จากประสบการณ์จริงจากการทำงานของกลุ่มเป้าหมายและการสัมภาษณ์ด้วย

2. ขอบเขตด้านระยะเวลาการวิจัย การวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 4 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 สังเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ระยะที่ 2 วิเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ระยะที่ 3 สร้างรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ระยะที่ 4 ประเมินสำหรับการยืนยันรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยระยะที่ 1 สังเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระเบียบเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ในระยะแรก ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลแบบเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและตัวบุคคล ดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Document Study) ได้แก่ หนังสือ ตำรา วรรณกรรม งานวิจัย วารสารเอกสารวิชาการ หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ออนไลน์ที่เกี่ยวข้องเป็นต้น

2. การศึกษาค้นคว้าจากตัวบุคคล (Human Study) ในระยะแรกนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาจากตัวบุคคล โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 คน และผู้อำนวยการปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความโดดเด่นเชิงประจักษ์และสังคมให้การยอมรับ จำนวน 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน

การวิจัยระยะที่ 2 วิเคราะห์ตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ของผู้อำนวยการปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ในระยะสอง ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลแบบเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) กับกลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม จำนวน 120 คน ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 40 คน
2. นักวิชาการ จำนวน 40 คน
3. ผู้นำองค์กร จำนวน 40 คน

การวิจัยระยะที่ 3 การสร้างรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้อำนวยการปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ในระยะสาม ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าจากตัวบุคคล (Human Study) แบบเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) กับกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้อำนวยการปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตพื้นที่เป้าหมายทั้ง 3 จังหวัด รวมเป็นจำนวนทั้งหมด 384 คน ได้แก่

1. นายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย 1 คน และรองนายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย 2 คน
2. นายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร 1 คน และรองนายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร 2 คน
3. นายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดนครพนม 1 คน และรองนายกองจัดการบริหารส่วนจังหวัดนครพนม 2 คน
4. นายกเทศมนตรีเมือง จังหวัดหนองคาย 1 คน และรองนายกเทศมนตรีเมืองจังหวัดหนองคาย 2 คน
5. นายกเทศมนตรีเมือง จังหวัดมุกดาหาร 1 คน และรองนายกเทศมนตรีเมืองจังหวัดมุกดาหาร 2 คน
6. นายกเทศมนตรีเมือง จังหวัดนครพนม 1 คน และรองนายกเทศมนตรีเมืองจังหวัดนครพนม 2 คน

7. นายกเทศบาลตำบล และรองนายกเทศบาลตำบล ได้แก่ จังหวัดหนองคาย จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม รวมกันทั้งหมด จำนวน 126 คน

8. นายกองค้การบริหารส่วนตำบล และรองนายกองค้การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ จังหวัดหนองคาย จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม รวมกันทั้งหมด จำนวน 240 คน

การวิจัยระยะที่ 4 ประเมินสำหรับการยื่นข้ันรูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิง เศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระบียงเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

ในระยะสุดท้ายนี้ ผู้วิจัยทำการยื่นข้ันรูปแบบ โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบ ประเมินสำหรับการยื่นข้ันรูปแบบซึ่งเรียกว่า “Expert Verify” จำนวน 20 คน เพื่อยืนยัน องค์ประกอบและตัวชี้วัดภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ของผู้นำองค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่น ในเขตจังหวัดระบียงเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดนไทย-ลาว

นียมศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบ หมายถึง ตัวแบบ แบบจำลอง ที่สร้างขึ้นเพื่ออธิบายพฤติกรรมของ ลักษณะบางประการของสิ่งที่เป็นจริงอย่างหนึ่งหรือวิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ตลอดจนจินตนาการของคนที่เมื่อปรากฏการณ์เรื่องราวใด ๆ ให้ปรากฏในลักษณะของ การสื่อสาร ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือแบบแผนของการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งต่อเนื่อง ด้วยความสัมพันธ์เชิงระบบ

2. ผู้นำ หมายถึง บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งหรือการเลือกตั้งหรือการยกย่องจากกลุ่ม ให้ทำหน้าที่ของตำแหน่งผู้นำ เช่น การชี้แนะ สั่งการ และช่วยเหลือให้กลุ่มสามารถปฏิบัติงานได้ ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ตามลักษณะงานและองค์กร

3. ภาวะผู้นำ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือมากกว่า พยายามใช้ อิทธิพลของตนหรือกลุ่มตน กระตุ้น ช้้นำ ผลักดัน ให้บุคคลอื่น หรือกลุ่ม บุคคลอื่น มีความเต็มใจ และกระตือรือร้นในการทำสิ่งต่าง ๆ ตามต้องการ โดยมีความสำเร็จของกลุ่ม หรือองค์การเป็น เป้าหมาย

4. ภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ หมายถึง ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม ได้แก่ ทฤษฎีคุณลักษณะ ทฤษฎีคุณพฤติกรรม ทฤษฎีคุณสถานการณ์ และทฤษฎีคุณการบูรณาการ ประกอบกับตัวชี้วัดที่ได้มาจากกลุ่มเป้าหมาย โดยการสัมภาษณ์และการสอบถาม

5. ผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง ตำแหน่งบริหาร 1 คน และรองผู้บริหาร 2 คน ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตพื้นที่เป้าหมายทั้งสามจังหวัด คือ จังหวัดหนองคาย จังหวัดมุกดาหารและจังหวัดนครพนม ได้แก่ นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองดีการบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรีเทศบาลเมือง รองนายกเทศมนตรีเทศบาลเมือง นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบล รองนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบล และนายกองดีการบริหารส่วนตำบล รองนายกองดีการบริหารส่วนตำบล

6. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์กรบริหารส่วนตำบล ในเขตพื้นที่จังหวัดระยองเศรษฐกิจภูมิภาค คือจังหวัดหนองคาย จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม

7. ประชาคมอาเซียน หมายถึง การรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเหล่าประเทศสมาชิกสิบประเทศ ให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) แต่ต่อมาได้ตกลงร่นระยะเวลาจัดตั้งให้เสร็จในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) เพื่อสร้างกรอบความร่วมมือ ความสัมพันธ์ในด้านหลัก ๆ สามด้าน ด้วยกันคือ ประชาคมอาเซียนด้านการเมืองและความมั่นคง ประชาคมอาเซียนด้านเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมอาเซียนด้านสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

8. ระเบียบเศรษฐกิจภูมิภาค หมายถึง เส้นทางเศรษฐกิจอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการขยายตัวด้านอุตสาหกรรม การเกษตร การค้า การลงทุนและบริการ การขนส่ง โลจิสติกส์ เพื่อให้เกิดการจ้างงาน การอยู่ดีกินดียกระดับการครองชีพ การถ่ายทอดเทคโนโลยีและการศึกษาระหว่างกัน การใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ส่งเสริมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงระหว่างกัน เพื่อให้เกิดการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยการรวมกลุ่มกันในอนุภูมิภาคอาเซียน

9. จังหวัดชนแดนไทย-ลาว หมายถึง จังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ภาคอีสาน) ของไทยที่มีพรมแดนติดกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ได้นำมาเป็นพื้นที่ศึกษาวิจัย ได้แก่ จังหวัดหนองคาย จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดนครพนม

10. สปป. ลาว หมายถึง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1.1 ได้ทุนทางสังคมและการเกิดทุนมนุษย์ที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้วิจัย หน่วยงาน องค์กร สืบเนื่องจากทำวิจัยในครั้งนี้ อันประเมินค่ามิได้
- 1.2 ได้ประสบการณ์ต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างงานวิจัยอื่น ๆ ต่อไป
- 1.3 ได้รับองค์ความรู้และทักษะจากระบวนการทำวิจัย ถ้วนมาความรู้ทักษะที่ได้ไปใช้ ประโยชน์ในการทำงานวิจัยและพัฒนาไปสู่การเขียนผลงานทางวิชาการในด้านอื่น ๆ ต่อไป

2. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในเชิงวิชาการ

- 2.1 ได้นวัตกรรมต้นแบบขององค์ประกอบและตัวชี้วัดในด้านภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ สำหรับผู้ที่สนใจในการนำไปใช้พัฒนาตนเองให้เกิดภาวะความเป็นผู้นำด้านเชิงเศรษฐศาสตร์ได้
- 2.2 ได้องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวชี้วัดในด้านภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายใต้สภาวะประชาคมอาเซียน ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดน ไทย-ลาว
- 2.3 ได้รูปแบบภาวะความเป็นผู้นำเชิงเศรษฐศาสตร์ ของผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตจังหวัดระยองเศรษฐกิจของภูมิภาคชนแดน ไทย-ลาว

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในเชิงนโยบาย

- 3.1 ได้สนับสนุนนโยบายของรัฐในการเตรียมพร้อมเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน
- 3.2 ได้ส่งเสริมพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและประสิทธิผลในการบริหารงานท้องถิ่นให้เพิ่มสูงขึ้น
- 3.3 ได้แนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานและองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนที่จะนำไปสู่การวางแผนนโยบาย และการสร้างยุทธศาสตร์ในการบริหารงานองค์กรท้องถิ่นให้เกิดการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจที่ตีรวมไปถึงการสร้างรายได้ให้กับประชาชนอยู่ดีมีสุข